

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ (25/11/2012)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Γαλ. γ', 23 – δ', 5. Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη', 18 – 27
(Εωθινό 3^ο, Ήχος πλ.Δ')

Εκκλησία και Γυναίκα

Ένα από τα πλέον γνωστά σημεία της Παύλειας διδασκαλίας, που συνιστά σημείο αναφοράς στην Ορθόδοξη ανθρωπολογία, είναι το σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα. Σ' αυτό ο Πρωτοκορυφαίος Απόστολος διακηρύττει ότι στην νέα εν Χριστώ πραγματικότητα, στην Εκκλησία, έχουν, πλέον, καταργηθεί οι διακρίσεις που προσέβαλαν το ανθρώπινο πρόσωπο και όριζαν κατηγορίες και υποκατηγορίες ανθρώπων. Η Εκκλησία έκτοτε γίνεται ο χώρος της εν Χριστώ ισότητας και ισοτιμίας, μέσα στον οποίο δεν υπάρχουν φυλετικές και εθνολογικές διαφορές, καταργείται η δουλεία και επιτυγχάνεται η εξίσωση του άνδρα και της γυναίκας, η οποία μέχρι τότε, στην προ Χριστού εποχή, ήταν άνθρωπος δευτέρας κατηγορίας.

Σ' αυτό το τελευταίο σημείο, στην θέση της γυναίκας δηλ. στον παγκόσμιο κοινωνικό ιστό θα σταθούμε για λίγο, διευκρινίζοντας τι συμβαίνει σήμερα στον κόσμο, επισημαίνοντας, παράλληλα, τον ρόλο που διαδραματίζει η Εκκλησία του Χριστού στην τιμή του ανθρώπινου προσώπου, κυρίως δε του γυναικείου.

Σε πολλά μέρη του κόσμου σήμερα, κυρίως σ' εκείνα που κυριαρχούνται από την ισλαμιστική παράδοση, η γυναίκα έχει τη θέση που είχε στην προ Χριστού εποχή στην Εβραϊκή κοινωνία και στον ειδωλολατρικό κόσμο. Είναι η θέση του αντικειμένου, του βοηθητικού όντος στη διάθεση του άνδρα, της αναπαραγωγικής μηχανής, της διαρκούς προσφοράς σαρκικής ηδονής με ή χωρίς τη συγκατάθεσή της. Είναι, επίσης, η θέση ενός όντος χωρίς κανένα στοιχειώδες δικαίωμα εκτός από αυτά που ο νόμος και η μεγαλοθυμία του άνδρα της αναγνωρίζουν.

Υπάρχουν, όμως, και ανάλογες απόψεις για τη γυναίκα, που εκφράζονται με τρόπο άκρως προκλητικό, σε χώρες που βιώνουν τη δημοκρατία και την καταξίωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και οι οποίες κρύβουν μέσα στα σπλάχνα τους σπέρματα ενός απάνθρωπου ρατσισμού, τον οποίο ούτε να ελέγξουν μπορούν, ούτε να περιορίσουν. Μια τέτοια χώρα είναι και η Ελλάδα, μέσα στην οποία και με την ανοχή ή την άγνοια των αρχών, κυκλοφορούν ιδέες προερχόμενες από τον χώρο της παραθρησκείας και του σατανισμού, που υποδεικνύουν την πλήρη απαξίωση, υποβάθμιση και εξευτελισμό του γυναικείου φύλου. Σύμφωνα με τις ιδέες αυτές, «ο καλός σατανιστής χρησιμοποιεί

τη γυναίκα για ν' αναπτύξει την εγωπάθειά του, να ικανοποιήσει τις εξειδικευμένες και πολύπλοκες υλικές του ανάγκες, ν' αναπτύξει τα κτηνώδη του ένστικτα, να διασκεδάσει, να περάσει την ώρα του, αλλά και ν' αποκτήσει περισσότερες πληροφορίες για τη ζωή και τις συνήθειες των κατώτερων όντων, ώστε να μπορεί να τα εκμεταλλεύεται καλύτερα»¹

Όλα τα παραπάνω και πολλά ακόμη αναδεικνύουν την ειρηνική επανάσταση που έφερε ο Χριστιανισμός στον κόσμο. Με τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού το ανθρώπινο πρόσωπο ανέκτησε τη χαμένη του αξιοπρέπεια, καταξιώθηκε, ανυψώθηκε και αποκαταστάθηκε έτσι η ισορροπία ανάμεσα στον άνδρα και τη γυναίκα, οι οποίοι, πλέον, υπάρχουν δίδοντας νόημα ο ένας στη ζωή του άλλου, ολοκληρώνονται με την ψυχοσωματική ένωσή τους και δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την τελική και ουσιαστική ένωση με το Θεό. Ο Χριστιανισμός ανέδειξε τον πραγματικό ρόλο που μπορεί να παίξει η γυναίκα στην πορεία του κόσμου, ένα ρόλο με Θεϊκές ιδιότητες, αν αναλογιστεί κανείς ότι είναι αυτή που θριαμβεύει διαρκώς επί του θανάτου φέρνοντας στη ζωή νέες ψυχές και γίνεται μητέρα. Τίμησε τη γυναίκα στο πρόσωπο της Παναγίας, την οποία τοποθέτησε σε ύψιστη θέση στη ζωή και την παράδοση της Εκκλησίας. Αναγνώρισε το δικαίωμα της γυναίκας στην εργασία, την κοινωνική παρουσία και προσφορά. Ανέδειξε τα πλείστα όσα και ιδιαίτερα χαρίσματά της που μπορούν να την καθιστούν το στολίδι του κόσμου, τον πολύτιμο συμπαραστάτη, τον ευαίσθητο σύμβουλο, την ήρεμη δύναμη, που έχει τον τρόπο ν' ανατρέπει τη σκληρότητα και την απανθρωπιά που διακρίνουν, πολλές φορές, τις ανδρικές μεθόδους και πρακτικές. Ο Χριστιανισμός με αυτή του τη διδασκαλία έβαλε τις βάσεις για έναν παγκόσμιο πολιτισμό ελευθερίας, δικαιοσύνης και αγάπης, άσχετα αν εμείς οι άνθρωποι φανήκαμε ανάξιοι στη διάρκεια του χρόνου αυτής της Θεϊκής δωρεάς.

Παρά, τα παραπάνω, όμως, υπάρχουν σήμερα γυναίκες στον Χριστιανικό κόσμο και δη στον Ορθόδοξο Ελληνικό, που δηλώνουν ότι ασφυκτιούν από το πνεύμα και τις αρχές της Εκκλησίας μας. Νιώθουν, όπως ισχυρίζονται, ότι στερούνται των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους όταν δε μπορούν να ιερωθούν ή να εισέλθουν στο Άγιον Όρος. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι, δυστυχώς, προϊόν έλλειψης εμπειρίας της Ορθόδοξης πίστης και ζωής. Δεικνύει, αν μη τι άλλο, μια επιδερμική και επιφανειακή σχέση με τον Μυστηριακό τρόπο της Εκκλ/κής ζωής και μια προσπάθεια προσαρμογής του Χριστιανικού πνεύματος στα δεδομένα και τις απόψεις του καθενός ή της καθεμιάς, ενώ θα έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο. Εν πάση περιπτώσει, όμως, είναι αλήθεια πως η γυναίκα πονά και υποφέρει σήμερα όπου απουσιάζει η χάρις και η αγάπη του Ιησού Χριστού, ενώ καταξιώνεται και δικαιώνεται όπου Εκείνος γίνεται λόγος και τρόπος ζωής. ΑΜΗΝ!

¹ «The forest», τεύχος 10, σελ. 5 (το εν λόγω περιοδικό αποσύρθηκε από την κυκλοφορία, ύστερα από κινητοποίηση των αρχών, το 2003)

Αρχιμ. Ε.Ο.